

Komponowanie składu mieszanek paszowych i żywienie indyków komercyjnych – najważniejsze zagadnienia

Odpowiedni skład mieszanek paszowych indyków komercyjnych wymaga uwzględnienia wielu czynników poza spodziewanymi zyskami ekonomicznymi. Te czynniki to masa ciała odpowiednia do wieku, pożądana masa ciała w momencie osiągnięcia dojrzałości rynkowej, cechy tuszki oraz współczynnik konwersji paszy. Niniejszy artykuł szczegółowo omawia najważniejsze zagadnienia, które należy wziąć pod uwagę przy komponowaniu mieszanek paszowych dla indyków komercyjnych.

Gęstość energetyczna diety

Komercyjne indyki Hybrid w ramach programu żywienia mogą być karmione różnymi dietami o szerokim zakresie gęstości energetycznej. Zazwyczaj kluczowy wpływ na wybór gęstości energetycznej diety ma dostępność surowców paszowych i kwestie ekonomiczne. Wytyczne Hybrid dotyczące żywienia stad komercyjnych na 2013 r. zawierają akceptowalny zakres wartości gęstości energetycznej dla każdego rodzaju diety. Gęstość energetyczna diety może wykraczać poza ten zakres, ale odchylenie nie powinno być większe niż 3% w porównaniu z wyznaczoną wartością minimalną/maksymalną.

Specjaliści ds. żywienia wskazują, że wartości energetyczne surowców paszowych wykorzystane przez Hybrid do opracowania wytycznych dotyczących żywienia różnią się od danych używanych przez innych specjalistów. Wynika to z faktu, że obliczenia oparte są na różnych źródłach danych dot. kaloryczności surowców. Wiąże się to także z jakością elementów składowych paszy oraz problemami w zakresie systemu energii metabolicznej (EM) indyka. Najprostszym i najpraktyczniejszym rozwiązaniem dla specjalistów zajmujących się żywieniem indyków jest pozostanie przy stosowanych dotychczas wartościach energetycznych surowców paszowych, które są im najlepiej znane i z których najłatwiej jest im komponować dietę dla indyków. Niezależnie od rzeczywistej wartości energetycznej przypisanej do danego surowca, ważniejsze jest to, aby poszczególne wartości gęstości energetycznej wszystkich dostępnych składników paszy zostały prawidłowo oszacowane w stosunku do siebie nawzajem. Specjaliści ds. żywienia powinni również dokonać przeglądu wszystkich diet, by mieć pewność, że są one prawidłowo zbilansowane „w praktyce” i odpowiadają spodziewanemu przebiegowi rozwoju fizjologicznego żywionych nimi indyków.

Poziom zawartości surowego białka i aminokwasów

Mieszanki paszowe dla indyków mogą być odpowiednio zbilansowane przy użyciu całkowitej lub strawnej (potencjalnie dostępnej do wykorzystania przez ptaka) zawartości aminokwasów. Układanie mieszanki paszowej ze strawnymi aminokwasami jest bardziej pożądane, gdy jakość surowca paszowego jest słaba. Wytyczne Hybrid dotyczące żywienia na 2013 r. szczegółowo przedstawiają stosunek zawartości poszczególnych aminokwasów do zawartości lizyny; te dane powinny być interpretowane jako minimalne wartości proporcjonalne względem lizyny, chociaż w praktyce wskazane może być nieznaczne zmniejszenie niektórych proporcji. Jeśli mieszanki paszowe bilansowane są arginina, lizyna, metionina, metionina i cysteina, treonina i walina, możliwe jest obniżenie zawartości surowego białka poniżej wartości podanych w wytycznych o 0,5-1,0% (tj. od 27,5% do 26,5%) bez negatywnego wpływu na wyniki. Nie można ignorować stężenia izoleucyny oraz tryptofanu w mieszankach paszowych, ale powinny być one ograniczające tylko wtedy, gdy w mieszance dla indyków znajdują się pewne surowce (izoleucyna w przypadku mączki z krwi oraz tryptofan w przypadku podestylacyjnego suszu zbożowego). Należy zawsze starać się maksymalizować użycie w mieszankach paszowych tych syntetycznych aminokwasów, które mogą w bezpieczny sposób obniżyć stężenie surowych białek w paszy oraz zmniejszyć zawilgocenie ściółki i stężenie amoniaku w indyczniku.

Rodzaj syntetycznej lizyny wykorzystywanej jako składnik paszy może mieć wpływ na zawartość wilgoci w ściółce, a także na łatwość komponowania mieszanek paszowych. Dostępne typy lizyny syntetycznej to lizyna płynna, siarczan lizyny lub chlorowodorek lizyny. W celu uzyskania suchszej ściółki najłatwiej jest użyć podczas układania składu mieszanek paszowych płynnej lizyny jako syntetycznego źródła lizyny; podobne efekty daje także zastosowanie siarczanu lizyny lub chlorowodoru lizyny. Maksymalny bezpieczny poziom lizyny w paszy pełnoporcjowej to w przypadku płynnej lizyny (50% lizyny) 0,63%, siarczanu lizyny (50,7% lizyny) – maksymalnie 0,62%, a chlorowodoru lizyny (78,8% lizyny) – maksymalnie 0,40%.

Dobry początek

Wielu hodowców uważa, że mieszanki paszowe powinny być układane w taki sposób, by umożliwić powolny wzrost na wczesnym etapie i uzyskać silne i dobrze rozwinięte nogi. Jest to niesłuszne założenie w przypadku indyków Hybrid selekcionowanych genetycznie w kierunku doskonałych nóg. Właśnie z tego powodu już od samego początku zwierzęta powinny być żywione paszami umożliwiającymi maksymalny przyrost masy ciała. Dokonano przeglądu wartości stężenia witamin i pierwiastków śladowych paszy na potrzeby Wytycznych dotyczących żywienia na rok 2013. Zawartość witamin i pierwiastków śladowych powinna leżeć w przedziałach wskazanych w wytycznych, aby możliwa była jak najlepsza realizacja potencjału genetycznego indyków. Bardzo ważne jest również, aby w procesie obróbki pasza nie została przegrzana, bo prowadzi to do zniszczenia witamin, a w rezultacie do gorszego startu indyków. Jakość granulatu (lub kruszonki), a w szczególności pierwsza pasza, ma podstawowe znaczenie

dla dobrego startu piskląt. Zbyt rozdrobniona mieszanka lub słaba wytrzymałość granulatu/kruszonki może prowadzić do wiszącego wola na wczesnym etapie rozwoju ptaków. Informacje dotyczące rozmiarów granulatu można uzyskać od Hybrid Turkeys.

Stężenie sodu w paszy

Indyki Hybrid różnią się od innych konkurencyjnych genetycznych odmian indyków tym, że wymagają wyższego stężenia sodu w paszy i lepiej je tolerują. Niskie stężenie sodu (<0,15%) w mieszance paszowej może doprowadzić do zwiększonej aktywności stada, szczególnie osobników płci męskiej w miarę zbliżania się ich do dojrzałości płciowej. Wielu specjalistów ds. żywienia woli układać mieszanki paszowe dla indyków zawierające niskie stężenie sodu, aby uniknąć nadmiernego zawilgocenia ściółki w indyczniku, które może prowadzić do wzrostu częstotliwości zapalenia skóry stóp. Genetyka indyków Hybrid sprawia, że zwierzęta te są bardzo odporne na wysoki poziom stężenia sodu w paszy. W 12-20 tygodniu życia z powodzeniem podawaliśmy paszę ze stężeniem sodu na poziomie 0,20% bez nadmiernego zawilgocenia materiału ściółkowego czy przypadków zapalenia skóry kończyn. Aby uniknąć rozwoju syndromu nadpobudliwości w stadzie zalecamy, aby w większości przypadków indyki Hybrid otrzymywały mieszanki paszowe ze stężeniem sodu w przedziale 0,16-0,18%.

Stężenie wapnia i fosforu w paszy

W porównaniu z wcześniejszymi wytycznymi w Wytycznych dotyczących żywienia na 2013 r. zmniejszono zawartość wapnia i fosforu o 5-10%. Obniżenie zawartości tych pierwiastków nie powinno mieć negatywnego wpływu na rozwój szkieletu czy siłę nóg. Wprowadzenie tych zmian obniży koszt paszy oraz spowoduje spadek wilgotności w ściółce i całym indyczniku. Obecnie badamy możliwości dalszego obniżania zawartości wapnia i fosforu w dietach indyków komercyjnych w wieku przekraczającym 6 tygodni, co przyniesie dalsze korzyści ekonomiczne i obniżenie zawartości wilgoci w ściółce.

Najważniejsze zagadnienia – różne

- (a) *Używanie specjalistycznych surowców paszowych:* Istnieje ogromny wybór składników specjalistycznych, które można dodawać do pasz dla indyków. Przed wdrożeniem nowych elementów w diecie wszystkich stad należy dokonać odpowiedniej oceny tych surowców pod względem poniesionych nakładów ekonomicznych oraz osiągniętych wyników. Należy pamiętać, że wiele specjalistycznych składników mieszanek paszowych przyniesie zwrot z inwestycji, jeżeli zostaną spełnione pewne warunki związane z indycznikiem, prewencją chorób oraz środowiskiem bytowania.
- (b) *Liczba mieszanek paszowych w programie żywienia:* Liczba mieszanek paszowych w danym programie żywienia zależy przede wszystkim od klienta. W zależności od preferencji może ona wahać się w przedziale 4-20 różnych mieszanek w programie. Mieszanki te mogą być również stosowane w różnych ilościach i okresach. Programy

żywienia w bardzo dużym stopniu zależą od klientów. Z tego powodu Wytyczne Hybrid dotyczące żywienia na 2013 r. dostarczają odpowiednich wskazówek w zakresie ilości składników odżywczych potrzebnych indorom i indyczkom w poszczególnych tygodniach życia. Informacje te są najbardziej przydatne dla klientów chcących stworzyć optymalny program żywienia dopasowany do ich sytuacji.

- (c) *Żywienie według wieku lub ilości paszy:* Żywienie według określonej ilości paszy (kg paszy na pisklę) jest zawsze najbardziej pożądanym rozwiązaniem, szczególnie w sytuacjach, w których spożycie paszy jest zmniejszone w związku ze stresem cieplnym, zbyt dużym zagęszczeniem lub chorobą. Żywienie według określonej ilości paszy pozwala także hodowcy lepiej zaplanować zamówienia mieszanek paszowych w sposób dostosowany do fizjologicznego tempa rozwoju indyków. Wiedza o tym, jakie ilości paszy należy podawać indykom zanim nastąpi zasiedlenie, umożliwia hodowcy obliczenie „budżetu paszowego” – przed wstawieniem piskląt można oszacować koszt paszy na jedno pisklę.
- (d) *Dieta letnia a dieta zimowa:* To, czy konieczne jest wprowadzanie dwóch programów żywienia – letniego i zimowego – zależy w dużej mierze od preferencji klienta. Najczęściej letni program żywienia może odznaczać się wyższymi wartościami gęstości energetycznej, aby poprawić wskaźniki wzrostu w wyższej temperaturze. W praktyce tylko ostatnie dwie diety podczas fazy wzrostu powinny być odpowiednio dostosowane, ponieważ właśnie wtedy panuje największe zagęszczenie piskląt. Wzrost gęstości energetycznej powinien wynosić co najmniej 3% w porównaniu z dietą zimową tego samego typu.